

af Betuttelse, saa usædvanligt var det, at Nogen — endsige en ung og ukendt Mand — saa aabenlyst fordristede sig til at sætte sig op mod Max Bernhardts Ønsker.

Denne selv var ikke langt fra at tabe sin smilende Maske. Han greb den dog i Faldet; og for at give Per Lejlighed til at raade Bod paa sin Førløbelse sagde han med Humor:

„Hr. Sidenius har aabenbart faaet et forkert Ben ud af Sengen imorges.“ — Og vendt mod Per selv fortsatte han: „Hvor kan De dog nænne at vise Dem saa uforsonlig overfor en Hædersmand som Oberst Bjerregrav, en gammel Krigsinvalid, en Fædrelandsforsvarer! Han maa jo være lige til at kysse!“

I pligtmæssig Beundring opslog Hr. Sivertsen igen sin skrydende Latter, men stoppede pludselig op, da han mærkede, at de andre holdt sig alvorlige. Per tabte herefter helt Besindelsen. Med et Slag af Knoen i Bordet rejste han sig, graa i Ansigtet, og sagde:

„Jeg vil gøre de Herrer opmærksomme paa, at det er Dem, der har haft Bud efter mig — ikke omvendt. Jeg skulde derfor mene, at det tilkommer mig — og ikke Dem — eller nogen anden — at stille Betingelser.“

Han satte sig under isnende Tavshed. Alle saae hen paa Max Bernhardt, der atter sad med Haanden under Hovedet og saae ned for sig med halvt tillukkede Øjne. Hans blodløse Ansigt havde antaget det uhyggelige, stivnede Udtryk, som det plejede at faa, naar han i Tankerne udfærdigede en Dødsdom. Han havde i Mellemtiden vekslet et Par hastige Øjekast med Vekselerer Herløv. Denne sad